

Gősi Vali

Elégia

a 750 éves Győrhez, 2021 tavaszán, pandémia idején

Pasztell selyemben ébred a város;
könnyű hullámozás a hajnal melege.
Sóhajós utcákon fénylő, vén kövek
jajonganak ma lépteink nyomán,
kőhidak alatt bujkáló szelídült vizek
találkoznak, suttognak sejtelmesen,
és álmos boltívek, csillagéjből nyúló
kupolák, templomok, terek,
sikátor csendjében élni indulnak
a gyűrött emberek.

*Napfény fut át a fáradt arcokon;
tört fénymosoly, halk, méla óhajon
születő sóhajok ajkukon. A város
törődött pompája biztatón üzen:
élni még, élni kell! – és árkádos úton
fényesült ősz-kövek súgják: menni,
menni még, emberek!*

Én Városom! Biztató, örök távlatom!
Áldást és kegyet hozó templomkövek!
Szavakkal elmondani nem lehet,
milyen hatalmas bennem a tisztelet,
a féltés, a szeretet irántad ma is,
mikor a világ fájdalmát dédelgetem;
könyörülj a bús emberszíveken,
halld meg imám, erősítsd
csöndesült hitem!

A szelíd partokon jó eltűnődni még,
ahol lábunkhoz érnek a folyók fölé
lágyan lehajló hidak; mesélő éjlámpák,
sejtelmes fényívek... Ahol áldanak
minden városlakót és idegeneket

a templomok arany keresztjén játszó
csillagok, s mint égi jelek, beragyognak
a türkiz és smaragd templomablakon,
át a homályban hallgató, komor padsorokon,
ahol most szilánkosra tört áhítat honol.

Ó, gyermeki ős-hitek!
Hadd maradjunk még közöttetek,
hadd lüktessen imára kulcsolt
tenyerünkön még a vér, hadd áldjuk
a város szentjeit és hőseit, míg a várfalon
átderengő fényben őseink porán
emlékezés lángja lobog át, és imák
hangzanak: teremjen végre béke,
csönd megint a korhadó fejfák alatt.

Uram! Itt sóhajokat kellene hallanod,
véres századok hódolat-neszét, de az ősi
halott-negyed is néma most, és a nép
– gyermek és öreg – hosszan elmereng
a lét szomorú, könnyázott peremén,
rettegve a végnek, a befejeződésnek,
a földi számkivetettségnek, örömnnek,
mosolynak, alázatos szónak – mindennek,
mi éltet – búcsúzó, gyászos énekén...

*Rózsaszínű ma a pirkadat...
Fénysávot vet a felhőkbe a csend
és valami halk zümmögés szólít
– mintha üzenne – ez a föld itt
az életed, anyád, szerelmed, gyermeked,
gyönyörű városod, mely arcod felemeli,
hogy sóhajok közt is az égre nézz,
míg átviláglik léteden újra a fény,
és dalolni kezdenek az ismerős vizek
a fáradt-szép, hajnali csöndben.*